

RETTENS KENDELSE (Tredje Afdeling)

6. juli 2004 *

I sag T-370/02,

Alpenhain-Camembert-Werk, Lehen/Pfaffing (Tyskland),

Bergpracht Milchwerk GmbH & Co. KG, Tettngang (Tyskland),

Käserei Champignon Hofmeister GmbH & Co. KG, Lauben (Tyskland),

Bayerland eG, Nürnberg (Tyskland),

Hochland AG, Heimenkirch (Tyskland),

Milchwerk Crailsheim-Dinkelsbühl eG, Crailsheim (Tyskland),

Rücker GmbH, Aurich (Tyskland),

sagsøgere,

* Processprog: tysk.

ved Rechtsanwalte J. Salzwedel og J. Werner, og med valgt adresse i Luxembourg,

støttet af:

Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland ved P. Ormond, som befuldmægtiget,

intervenient,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved J.L. Iglesias Buhigues, S. Grünheid og A.-M. Rouchaud-Joët, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

støttet af:

Den Helleniske Republik ved V. Kontolaimos, I. Chalkias og M. Tassopoulou, som befuldmægtigede,

og af

Association des industries grecques de produits laitiers (Sevgap) ved avocat
N. Korogiannakis,

intervenienter,

angående en påstand om annullation af Kommissionens forordning (EF)
nr. 1829/2002 af 14. oktober 2002 om ændring af bilaget til Kommissionens
forordning (EF) nr. 1107/96 for så vidt angår betegnelsen »feta« som beskyttet
oprindelsesbetegnelse (EFT L 277, s. 10),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J. Azizi, og dommerne M. Jaeger og F. Dehousse,
justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

Retsforskrifter

- 1 Rådets forordning (EØF) nr. 2081/92 af 14. juli 1992 om beskyttelse af geografiske
betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og levnedsmidler

(EFT L 208, s. 1, herefter »grundforordningen«) fastsætter i henhold til artikel 1 reglerne for den fællesskabsretlige beskyttelse af oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser for visse landbrugsprodukter og visse levnedsmidler.

- 2 Ifølge grundforordningens artikel 2, stk. 2, litra a), er en »oprindelsesbetegnelse« »navnet på et område, et bestemt sted eller i undtagelsestilfælde et land, der betegner et landbrugsprodukt eller et levnedsmiddel:

— som har oprindelse i dette område, dette bestemte sted eller dette land, og

— hvis egenskaber eller andre kendetegn hovedsageligt eller fuldstændigt kan tilskrives det geografiske miljø med dets naturbetingede og menneskelige faktorer, og som er fremstillet, forarbejdet og tilvirket i det afgrænsede geografiske område«.

- 3 I grundforordningens artikel 2, stk. 3, bestemmes:

»Som oprindelsesbetegnelser anses desuden visse traditionelle, eventuelt geografiske, betegnelser, som betegner et landbrugsprodukt eller et levnedsmiddel med oprindelse i et område eller et bestemt sted, og som opfylder betingelserne i stk. 2[, litra a),] andet led.«

- 4 I henhold til grundforordningens artikel 3 kan betegnelser, der er blevet artsbetegnelser, ikke registreres. I forordningen forstås ved en »betegnelse, der er blevet en artsbetegnelse«, navnet på et landbrugsprodukt eller et levnedsmiddel, der, selv om det henviser til det sted eller område, hvor landbrugsproduktet eller levnedsmidlet først blev fremstillet eller markedsført, er blevet fællesbetegnelsen for et landbrugsprodukt eller et levnedsmiddel.
- 5 For at fastslå, hvorvidt en betegnelse er blevet en artsbetegnelse, tages der hensyn til alle faktorer, især
- de faktiske forhold i den medlemsstat, hvor navnet har sin oprindelse, og i det traditionelle forbrugsområde

  - de faktiske forhold i andre medlemsstater

  - de relevante nationale retsfor skrifter eller EF-retsfor skrifter.
- 6 Registreringen som beskyttet oprindelsesbetegnelse af betegnelsen for et landbrugsprodukt eller et levnedsmiddel skal i den anledning opfylde de i grundforordningen fastsatte betingelser, og skal navnlig være omfattet af en varespecifikation, der er defineret i forordningens artikel 4. Registreringen giver nævnte betegnelse en fællesskabsretlig beskyttelse.

7 Artikel 5-7 i grundforordningen fastlægger en registreringsprocedure for en betegnelse, den såkaldte »almindelige procedure«, som gør det muligt for enhver sammenslutning, der er defineret som en organisation af producenter og/eller forarbejdere, der beskæftiger sig med samme landbrugsprodukt eller samme levnedsmiddel, eller under visse betingelser enhver fysisk eller juridisk person, at indgive ansøgning om registrering til den medlemsstat, hvor det pågældende geografiske område er beliggende. Medlemsstaten kontrollerer, at ansøgningen er berettiget, og fremsender den til Kommissionen. Hvis Kommissionen finder, at betegnelsen opfylder betingelserne for beskyttelse, offentliggør den de i grundforordningens artikel 6, stk. 2, specificerede oplysninger i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

8 Grundforordningens artikel 7, som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 535/97 af 17. marts 1997 (EFT L 83, s. 3), bestemmer:

»1. Inden seks måneder efter datoen for den i artikel 6, stk. 2, omhandlede offentliggørelse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* kan enhver medlemsstat gøre indsigelse mod registreringen.

2. Medlemsstaternes kompetente myndigheder drager omsorg for, at enhver, der kan påvise en berettiget økonomisk interesse, får adgang til at gøre sig bekendt med ansøgningen. Endvidere kan medlemsstaterne i overensstemmelse med deres faktiske forhold bestemme, at andre parter med en berettiget interesse kan få sådan adgang.

3. Enhver retmæssigt berørt fysisk eller juridisk person kan rejse indsigelse mod den påtænkte registrering ved at fremsende en behørigt begrundet erklæring til den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor den pågældende person har bopæl eller forretningssted. Den kompetente myndighed træffer de fornødne foranstaltninger for at tage hensyn til disse bemærkninger eller denne indsigelse inden for de fastsatte frister.

[...]«

- 9 Hvis ingen medlemsstat gør indsigelse over for Kommissionen, indføres betegnelsen i et af Kommissionen ført register benævnt »Register over beskyttede oprindelsesbetegnelser og beskyttede geografiske betegnelser«.
- 10 Hvis de pågældende medlemsstater ikke, såfremt en indsigelse kan tages til følge, kan nå til indbyrdes enighed i overensstemmelse med artikel 7, stk. 5, træffer Kommissionen afgørelse efter fremgangsmåden i samme forordnings artikel 15 (forskriftsudvalgsproceduren). Grundforordningens artikel 7, stk. 5, litra b), bestemmer, at Kommissionen træffer afgørelse under hensyntagen til »loyal skik og brug og den faktiske risiko for forveksling«.
- 11 Grundforordningens artikel 17 indfører en registreringsprocedure, en såkaldt »forenklet procedure«, som afviger fra den almindelige procedure. Ifølge denne procedure underretter medlemsstaterne Kommissionen om, hvilke ved lov beskyttede betegnelser eller hævdede betegnelser, de ønsker at registrere i henhold til grundforordningen. Proceduren i grundforordningens artikel 15 finder tilsvarende anvendelse. Grundforordningens artikel 17, stk. 2, andet punktum, præciserer, at indsigelsesproceduren i artikel 7 ikke finder anvendelse i forbindelse med den forenkledte procedure.

Sagens baggrund

- 12 Ved skrivelse af 21. januar 1994 ansøgte den græske regering Kommissionen om registrering af betegnelsen »feta« som beskyttet oprindelsesbetegnelse i henhold til grundforordningens artikel 17.

- 13 Den 19. januar 1996 forelagde Kommissionen det i medfør af grundforordningens artikel 15 nedsatte Forskriftsudvalg et udkast til forordning, der indeholdt en liste over de betegnelser, der kunne registreres som beskyttede geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser i henhold til grundforordningens artikel 17. På listen var opført ordet »feta«. Forskriftsudvalget tog ikke stilling til udkastet inden for den fastsatte frist, hvorfor Kommissionen den 6. marts 1996 forelagde udkastet for Rådet i henhold til grundforordningens artikel 15, stk. 4. Rådet traf ikke nogen afgørelse inden for den i grundforordningens artikel 15, stk. 5, fastsatte frist på tre måneder.
- 14 I henhold til grundforordningens artikel 15, stk. 5, vedtog Kommissionen herefter den 12. juni 1996 forordning (EF) nr. 1107/96 om registrering af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser efter proceduren i [grundforordningens] artikel 17 (EFT L 299, s. 31). I henhold til artikel 1 i forordning nr. 1107/96 blev betegnelsen »feta«, som er opført i bilaget til nævnte forordning, i del A, under rubrikken »ost« og under landenavnet »Grækenland«, registreret som beskyttet oprindelsesbetegnelse.
- 15 Ved dom af 16. marts 1999 i sagen Danmark, Tyskland og Frankrig mod Kommissionen (forenede sager C-289/96, C-293/96 og C-299/96, Sml. I, s. 1541) annullerede Domstolen forordning nr. 1107/96, for så vidt som »feta« i forordningen er registreret som beskyttet oprindelsesbetegnelse. Domstolen fastslog i dommen, at Kommissionen ved undersøgelsen af, om »feta« udgjorde en artsbetegnelse, ikke behørigt havde taget hensyn til samtlige de faktorer, som grundforordningens artikel 3, stk. 1, tredje afsnit, pålagde den at tage i betragtning.
- 16 På foranledning af dommen vedtog Kommissionen den 25. maj 1999 forordning (EF) nr. 1070/1999 om ændring af bilaget til forordning (EF) nr. 1107/96, hvorefter betegnelsen »feta« udgik af registret over beskyttede oprindelsesbetegnelser og beskyttede geografiske betegnelser samt af bilaget til forordning (EF) nr. 1107/96 (EFT L 130, s. 18).

- 17 Efter efterfølgende på ny at have undersøgt den græske regerings registreringsansøgning forelagde Kommissionen i henhold til grundforordningens artikel 15, stk. 2, et udkast til forordning for Forskriftsudvalget med forslag om i henhold til grundforordningens artikel 17 at registrere betegnelsen »feta« som beskyttet oprindelsesfortegnelse i registret over beskyttede oprindelsesbetegnelser og beskyttede geografiske betegnelser. Udvalget tog ikke stilling til dette udkast inden for den fastsatte frist, hvorfor Kommissionen forelagde udkastet for Rådet i henhold til grundforordningens artikel 15, stk. 4.
- 18 Rådet traf ikke nogen afgørelse vedrørende udkastet inden for den i grundforordningens artikel 15, stk. 5, fastsatte frist, og Kommissionen vedtog derfor den 14. oktober 2002 forordning (EF) nr. 1829/2002 om ændring af bilaget til forordning (EF) nr. 1107/96 for så vidt angår betegnelsen »feta« (EFT L 277, s. 10, herefter »den anfægtede forordning«). I henhold til forordningen blev betegnelsen »feta« igen registreret som beskyttet oprindelsesbetegnelse, og den blev medtaget i bilaget til forordning nr. 1107/96, i del A, under rubrikkerne »ost« og »Grækenland«.
- 19 Sagsøgerne har ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 12. december 2002 anlagt nærværende sag.
- 20 Ved skrivelse af 14. februar 2003 anmodede Kommissionen om, at sagen blev udsat indtil afsigelsen af dommen i de forenede sager C-465/02 og C-466/02.
- 21 Ved skrivelse af 17. marts 2003 meddelte sagsøgerne, at de modsatte sig begæringen om udsættelse, og anmodede Retten om at henvise nærværende sag til Domstolen med henblik på, at den blev forenet med sagerne C-465/02 og C-466/02.

- 22 Ved afgørelse af 19. marts 2003 afviste Retten begæringen om udsættelse samt begæringen om henvisning af sagen til Domstolen, og traf bestemmelse om, at sagen skulle genoptages.
- 23 Ved særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 12. juni 2003 fremsatte Kommissionen en formalitetsindsigelse i henhold til artikel 114 i Rettens procesreglement. Den 1. august 2003 indleverede sagsøgerne deres skriftlige bemærkninger til formalitetsindsigelsen.
- 24 Ved begæring indleveret til Rettens Justitskontor henholdsvis den 16. april 2003 og den 2. maj 2003 anmodede Den Helleniske Republik og Association des industries grecques de produits laitiers (Sevgap) (sammenslutningen af græske mælkeproducenter) om tilladelse til at intervenere til støtte for Kommissionens påstande.
- 25 Ved begæring indleveret til Rettens Justitskontor den 28. april 2003 anmodede Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland om tilladelse til at intervenere til støtte for sagsøgernes påstande.
- 26 Ved kendelser af 4. marts 2004 fik Den Helleniske Republik, Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland samt Sevgap tilladelse til at intervenere.
- 27 Den 30. marts 2004 indleverede Den Helleniske Republik et skriftligt indlæg til støtte for Kommissionens påstande.
- 28 Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland indleverede ikke et skriftligt indlæg inden for den fastsatte frist.

- 29 Eftersom Sevgap fik tilladelse til at intervenere i henhold til procesreglementets artikel 116, stk. 6, er sammenslutningens intervention begrænset til fremsættelsen af bemærkninger under den mundtlige forhandling.

Parternes påstande

- 30 Sagsøgerne har i stævningen nedlagt følgende påstande:

— Annullation af den anfægtede forordning, for så vidt som den registrerer betegnelsen »feta« som beskyttet oprindelsesbetegnelse.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

- 31 Kommissionen har i formalitetsindsigelsen nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

- 32 Sagsøgerne har i deres skriftlige bemærkninger til formalitetsindsigelsen nedlagt påstand om, at formalitetsindsigelsen forkastes.
- 33 Den Helleniske republik har i sit skriftlige indlæg nedlagt påstand om, at sagen afvises.

Om formaliteten

- 34 Sagsøgerne, som er syv tyske selskaber, der fremstiller fetaost af komælk, har ved nærværende søgsmål nedlagt påstand om annullation af den anfægtede forordning. Sagsøgerne har navnlig anført, at grundforordningens artikel 3 og 17 og, subsidiært, nævnte forordnings artikel 2 og 4 samt artikel 30 EF og de i Fællesskabets retsorden stadfæstede grundlæggende rettigheder vedrørende beskyttelse af ejendomsretten og retten til at udøve et erhverv er blevet tilsidesat.
- 35 Kommissionen har anført, at sagen bør afvises med den begrundelse, at sagsøgerne ikke har søgsmålskompetence i henhold til artikel 230, stk. 4, EF.
- 36 I henhold til procesreglementets artikel 114, stk. 1, kan Retten, såfremt en part fremsætter begæring herom, tage stilling til, om sagen bør afvises, uden at indlede behandlingen af sagens realitet. I henhold til samme artikels stk. 3 forhandles der mundtligt om begæringen, medmindre Retten bestemmer andet. I den foreliggende sag finder Retten, at de oplysninger, der fremgår af sagen, er tilstrækkelige til, at den kan tage stilling til den af Kommissionen fremsatte formalitetsindsigelse uden at indlede den mundtlige forhandling.

Parternes argumenter

- 37 Kommissionen har anført, at søgsmålet vedrører en almenyldig forordning som omhandlet i artikel 249, stk. 2, EF, og at sagsøgerne ikke er individuelt berørt af den anfægtede forordning.
- 38 Sagsøgerne har anført, at søgsmålet skal antages til realitetsbehandling.
- 39 Sagsøgerne har for det første anført, at de, når bortses fra de græske producenter, sammen med en enkelt dansk producent er de største producenter af feta i Fællesskabet og fremstiller mere end 90% af den fetaost, der fremstilles i Tyskland.
- 40 Sagsøgerne har i adskillige år fremstillet fetaost i omfattende mængder og kan påberåbe sig forretningsmæssige forbindelser og veldokumenterede og stabile traditionelle afsætningsmarkeder, som indbefatter langsigtede leveringskontrakter. Sagsøgerne er som følge heraf særdeles berørte af den anfægtede forordning som omhandlet i Domstolens retspraksis (Domstolens dom af 1.7.1965, forenede sager 106/63 og 107/63, Toepfer og Getreide-Import Gesellschaft mod EØF-Kommissionen, Sml. 1965-1968, s. 67, org.ref.: Rec. s. 525, og af 17.1.1985, sag 11/82, Piraiki-Patraiki m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 207).
- 41 Sagsøgerne har for det andet anført, at Kommissionens anvendelse af den forenklede procedure i grundforordningens artikel 17 har frataget dem de processuelle garantier, der er fastsat i den almindelige procedure, som i henhold til grundforordningens artikel 7 giver enhver, der er retmæssigt berørt, mulighed for at gøre indsigelse mod den påtænkte registrering. Sagsøgerne har i denne forbindelse understreget, at Kommissionen i sit forslag til ændring af grundforordningen med henblik på en ophævelse af den forenklede procedure i nævnte forordnings

artikel 17 udtrykkeligt begrundet sit forslag med, at indsigelsesretten i den almindelige procedure er en »væsentlig betingelse for at sikre velerhvervede rettigheder eller for at undgå tab i forbindelse med registreringer«.

- 42 Sagsøgerne har for det tredje anført, at de har søgsmålskompetence i henhold til den retspraksis, der følger af Rettens dom af 3. maj 2002, Jégo-Quérel mod Kommissionen (sag T-177/01, Sml. II, s. 2365), samt af generaladvokat Jacobs forslag til afgørelse i forbindelse med Domstolens dom af 25. juli 2002, Unión de Pequeños Agricultores mod Rådet (sag C-50/00 P, Sml. I, s. 6677, på s. 6681), hvorefter en fysisk eller juridisk person skal anses for at være individuelt berørt af en almenyldig fællesskabsbestemmelse, som berører ham umiddelbart, hvis den pågældende bestemmelse utvivlsomt og aktuelt påvirker hans retsstilling ved at begrænse hans rettigheder eller pålægge ham forpligtelser. Den anfægtede forordning skader deres interesser, eftersom den har til virkning, at de efter udløbet af overgangsperioden ikke længere vil kunne anvende betegnelsen »feta«.
- 43 Sagsøgerne erkender, at den anfægtede forordning er en almenyldig foranstaltning, men har i bemærkningerne til formalitetsindsigelsen anført, at selv om virkningerne af den anfægtede forordning er fordelagtige i forhold til alle de nuværende og fremtidige græske producenter af feta fremstillet af fåremælk og gedemælk, som for fremtiden vil være de eneste, som fortsat lovligt kan anvende denne betegnelse, har den til gengæld kun negative virkninger til skade for alle nuværende ikke-græske producenter af feta fremstillet af komælk, for hvem det vil være forbudt at anvende nævnte betegnelse efter udløbet af overgangsperioden. Sagsøgerne har understreget, at den anfægtede retsakts indvirkning på markedet alene er til ulempe for disse sidstnævnte.
- 44 Sagsøgerne har anført, at betegnelsen »feta« på verdensplan længe har været en artsbetegnelse, og at den følgelig ikke i henhold til grundforordningens artikel 3, stk. 1, kunne indføres i registret over beskyttede oprindelsesbetegnelser og beskyttede geografiske betegnelser ved den anfægtede forordning. Kommissionen har vedtaget den anfægtede forordning med urette, fordi den troede, at de ikke-græske markeder for feta fremstillet af komælk kun var opstået takket være en ulovlig anvendelse af den anseelse, som den græske feta fremstillet af fåremælk har.

- 45 Som følge af Kommissionens tilbagevirkende og korrigerende indgreb på markedet vil den anfægtede forordning ikke kunne anses for at have »almengyldige og abstrakte« virkninger, da den kun retter sig til en begrænset kreds af erhvervsdrivende, som befinder sig i en speciel situation på markedet, og hvis særlige rettigheder er individuelt berørt. Den anfægtede forordning medfører reelt, at det marked for feta fremstillet af komælk, der har udviklet sig i Tyskland og, på videre sigt, i Europa, vil blive ødelagt, eftersom den forbruger, der er vant til fetaost fremstillet af komælk, ikke hurtigt vil genkende dette produkt under en hvilken som helst anden betegnelse.
- 46 Sagsøgerne er af den opfattelse, at det er uforeneligt med de forventninger, som i Den Europæiske Union følger af den af Domstolen ydede retsbeskyttelse, at de berørte erhvervsdrivende ikke har adgang til at prøve lovligheden af den anfægtede forordning, som betyder, at deres afsætningsmuligheder fuldstændig ødelægges.
- 47 Retten har hverken i et søgsmål ved en national ret med præjudiciel forelæggelse for Domstolen i henhold til artikel 234 EF eller i et spørgsmål om Fællesskabets ansvar uden for kontraktforhold i henhold til artikel 235 EF og artikel 288, stk. 2, EF anerkendt retten til en effektiv klageadgang, som gør det muligt for de berørte at anfægte lovligheden af almen gyldige fællesskabsbestemmelser, som direkte begrænser deres retsstilling. Erstatningssøgsmålene i henhold til artikel 235 EF og artikel 288, stk. 2, EF vil i øvrigt ikke kunne træde i stedet for en effektiv beskyttelse af de grundlæggende rettigheder på europæisk niveau, da de ikke gør det muligt at fjerne en retsakt fra Fællesskabets retsorden, når den viser sig at være ulovlig.
- 48 Eftersom forbuddet mod fortsat at anvende artsbetegnelsen »feta« for fetaost fremstillet af komælk efter den i den anfægtede forordning fastsatte dato har direkte virkning og ikke behøver gennemførelsesforanstaltninger i medlemsstaterne, som kan danne grundlag for et søgsmål ved de nationale domstole, vil sagsøgerne desuden kun kunne gøre gældende, at deres grundlæggende rettigheder er tilsidesat ved den pågældende fællesskabsforanstaltning ved at tilsidesætte de i nævnte foranstaltning fastsatte bestemmelser og ved at påberåbe sig disses ulovlighed i forbindelse med retssager, som bliver rejst mod dem.

- 49 I henhold til Rettens seneste praksis bør der tages udgangspunkt i princippet om, at borgerne kun er sikret en effektiv domstolsbeskyttelse, når virksomheder, som er umiddelbart og individuelt berørt af en almenyldig fællesskabsbestemmelse, ligeledes har adgang til Fællesskabets retsinstanser. En virksomhed er individuelt berørt, når den utvivlsomt og aktuelt er berørt som følge af, at foranstaltningen begrænser dens rettigheder eller pålægger den forpligtelser. Dette kan ikke seriøst anfægtes for så vidt angår sagsøgerne, hvis afsætning er i fare, og hvis markedsandele er ødelagte, i det mindste inden for en forudseelig tidsperiode.
- 50 Sagsøgerne har anført, at Retten har fastslået, at adgangen til Fællesskabets retsinstanser er et af de grundlæggende elementer i et retssamfund og hviler på forfatningsmæssige traditioner, der er fælles for medlemsstaterne, samt på artikel 6 og 13 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder. Sagsøgerne har påpeget, at artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder bekræfter denne ret til effektive retsmidler for enhver, hvis rettigheder eller friheder som sikret af EU-retten er blevet krænket.

Rettens bemærkninger

- 51 Artikel 230, stk. 4, EF bestemmer, at enhver fysisk eller juridisk person kan indbringe klage over beslutninger, som, skønt de er udfærdiget i form af en forordning, dog berører ham umiddelbart og individuelt.
- 52 Ifølge fast retspraksis skal kriteriet for sondringen mellem en forordning og en beslutning søges i, om den pågældende retsakt er almenyldig eller ikke (Domstolens kendelse af 23.11.1995, sag C-10/95 P, Asocarne mod Rådet, Sml. I, s. 4149, præmis 28, og af 24.4.1996, sag C-87/95 P, Cassa nazionale di previdenza ed

assistenza a favore degli avvocati e dei procuratori mod Rådet, Sml. I, s. 2003, præmis 33). En retsakt er almengyldig, hvis den finder anvendelse på objektivt bestemte situationer og har retsvirkninger for abstrakt fastlagte persongrupper (Rettenns dom af 10.7.1996, sag T-482/93, Weber mod Kommissionen, Sml. II, s. 609, præmis 55 og den deri nævnte retspraksis).

- 53 I det foreliggende tilfælde sikrer den anfægtede forordning betegnelsen »feta« den beskyttelse af oprindelsesbetegnelser, der er fastsat i grundforordningen. En oprindelsesbetegnelse er i grundforordningens artikel 2, stk. 2, litra a), defineret som navnet på et område, et bestemt sted eller i undtagelsestilfælde et land, der betegner et landbrugsprodukt eller et levnedsmiddel, som har oprindelse i dette område, dette bestemte sted eller dette land, og hvis egenskaber eller andre kendetegn hovedsageligt eller fuldstændigt kan tilskrives det geografiske miljø med dets naturbetingede og menneskelige faktorer, og som er fremstillet, forarbejdet og tilvirket i det afgrænsede geografiske område.
- 54 Beskyttelsen består i at forbeholde brugen af betegnelsen »feta« for producenter, som stammer fra det beskrevne geografiske område, og hvis produkter overholder de geografiske og kvalitative krav, der i varespecifikationen pålægges fremstillingen af feta. Som Kommissionen med føje har påpeget, giver den anfægtede forordning, som ingenlunde retter sig til bestemte erhvervsdrivende såsom sagsøgerne, alle virksomheder, hvis produkter opfylder de foreskrevne geografiske og kvalitative krav, ret til at markedsføre disse under ovennævnte betegnelse, hvorimod en sådan ret ifølge forordningen ikke tilkommer de virksomheder, hvis produkter ikke opfylder disse betingelser, som er ens for alle virksomheder. Den anfægtede forordning gælder såvel for alle — nuværende og fremtidige — producenter af feta, som lovligt må benytte denne betegnelse, som for alle dem, der vil få forbud mod at benytte betegnelsen efter udløbet af overgangsperioden. Den vedrører ikke udelukkende producenterne i medlemsstaterne, men har ligeledes retsvirkninger i forhold til et ukendt antal producenter fra tredjelande, som på nuværende tidspunkt eller i fremtiden ønsker at importere fetaost til Fællesskabet.

- 55 Den anfægtede forordning er således en almengyldig foranstaltning som omhandlet i artikel 249, stk. 2, EF. Forordningen finder anvendelse på objektive bestemte situationer og har retsvirkninger for abstrakt fastlagte persongrupper (jf. i denne retning Rettens kendelse af 15.9.1998, sag T-109/97, Molkerei Grossbraunshain og Bene Nahrungsmittel mod Kommissionen, Sml. II, s. 3533, af 26.3.1999, sag T-114/96, Biscuiterie-confiserie LOR og Confiserie du Tech mod Kommissionen, Sml. II, s. 913, præmis 27-29, og af 9.11.1999, sag T-114/99, CSR Pampryl mod Kommissionen, Sml. II, s. 3331, præmis 42 og 43). Denne almindelige rækkevidde følger i øvrigt af formålet med den pågældende bestemmelser, nemlig erga omnes og i hele EF at beskytte de geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser, der er gyldigt registreret.
- 56 Det er imidlertid ikke udelukket, at en bestemmelse, som ifølge sin art og rækkevidde har almengyldig karakter, kan berøre en fysisk eller juridisk person individuelt. Dette er tilfældet, når den pågældende retsakt rammer denne person på grund af visse egenskaber, som er særlige for den pågældende, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller ham fra alle andre og derved individualiserer ham på lignende måde som en beslutnings adressat (Domstolens dom af 15.7.1963, sag 25/62, Plaumann mod Kommissionen, Sml. 1954-1964, s. 411, på s. 414, org.ref.: Rec. s. 197, på s. 223, og af 18.5.1994, sag C-309/89, Codorniu mod Rådet, Sml. I, s. 1853, præmis 19 og 20, samt dommen i sagen Unión de Pequeños Agricultores mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 42, præmis 36, og dommen i sagen Weber mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 52, præmis 56).
- 57 I det foreliggende tilfælde gør de af sagsøgerne fremførte faktiske omstændigheder, forudsat at disse er korrekte, det ikke muligt at påvise den mindste egenskab, som er særlig for sagsøgerne, eller en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre og derved individualiserer dem i forhold til andre berørte erhvervsdrivende. De sagsøgende virksomheder er tværtimod kun berørte af den anfægtede forordning i deres egenskab af erhvervsdrivende, som fremstiller eller markedsfører ost, der ikke opfylder betingelserne for anvendelse af den beskyttede oprindelsesbetegnelse »feta«. Sagsøgerne er således berørte på samme måde som alle de øvrige virksomheder, hvis produkter heller ikke opfylder kravene i de pågældende fællesskabsbestemmelser.

- 58 Hvad angår sagsøgernes anbringender om, at de, bortset fra de græske producenter og en dansk producent, er de største producenter af feta i Det Europæiske Fællesskab og producerer mere end 90% af den feta, der fremstilles i Tyskland, bemærkes blot, at den omstændighed, at en virksomhed har en stor markedsandel, ikke i sig er tilstrækkelig til at adskille denne fra enhver anden erhvervsdrivende, som er berørt af den anfægtede forordning (kendelsen i sagen CSR Pampryl mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 55, præmis 46).
- 59 Sagsøgernes påstand om, at den anfægtede forordning i alt væsentligt kun berører otte producenter, er ligeledes, bortset fra, at den modsiges af stævningen, hvoraf det fremgår, at fetaost fremstilles i betydelige mængder i seks af Det Europæiske Fællesskabs medlemsstater samt i et stort antal tredjelande, under alle omstændigheder irrelevant, eftersom det følger af fast retspraksis, at en retsakt ikke mister sin almengyldighed og dermed heller ikke sin generelle karakter, fordi det er muligt mere eller mindre præcist at fastlægge antallet af eller endog identiteten på de retssubjekter, som retsakten på et givet tidspunkt finder anvendelse på, når det er ubestridt, at den anvendes på grundlag af objektive, faktiske og retlige omstændigheder, som er fastlagt i retsakten, og som er relevante i forhold til dens formål (Domstolens dom af 11.7.1968, sag 6/68, Zuckerfabrik Watenstedt mod Rådet, Sml. 1965-1968, s. 531, org.ref.: Rec. s. 595, på s. 605 og 606, og Rettens kendelse af 29.6.1995, sag T-183/94, Cantina cooperativa fra produttori vitivinicoli di Torre di Mosto m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 1941, præmis 48). Dette er tilfældet i den foreliggende sag, eftersom den anfægtede forordning uden undtagelse berører alle nuværende og fremtidige producenter, som ønsker at markedsføre ost under betegnelsen »feta« i Fællesskabet.
- 60 Sagsøgerne har ligeledes gjort gældende, at de er individualiserede som følge af, at de er økonomisk berørt. Sagsøgerne har med henvisning til Domstolens domme i sagerne Toepfer og Getreide-Import Gesellschaft mod EØF-Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 40, og Piraiki-Patraiki m.fl. mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 40, anført, at det forbud mod at anvende betegnelsen »feta«, som følger af den anfægtede forordning med hensyn til de virksomheder, som producerer feta af komælk, gør det praktisk taget umuligt for dem fortsat at markedsføre denne ost, og at disse virksomheder ikke længere vil kunne overholde og opretholde deres langsigtede leveringskontrakter.

- 61 Det bemærkes i denne forbindelse først, at den anfægtede forordning ikke berører eventuelle langsigtede leveringskontrakter, men blot sammen med grundforordningens artikel 13 og efter udløbet af en overgangsperiode forbyder enhver uretmæssig brug, efterligning eller antydning af den beskyttede betegnelse »feta«. Dette forbud gælder såvel for sagsøgerne som for enhver anden producent, som aktuelt eller potentielt befinder sig i samme situation.
- 62 Det bemærkes dernæst, at den omstændighed, at en normativ retsakt kan have forskellige konkrete følger for de forskellige retssubjekter, den gælder for, under alle omstændigheder ikke kan adskille dem fra alle andre berørte erhvervsdrivende, idet — som i den foreliggende sag — retsaktens anvendelse sker på baggrund af en objektivt bestemt situation (Rettens dom af 22.2.2000, sag T-138/98, ACAV m.fl. mod Rådet, Sml. II, s. 341, præmis 66, og Rettens kendelse af 30.1.2001, sag T-215/00, La Conquete mod Kommissionen, Sml. II, s. 181, præmis 37). Domstolen har udtrykkelig stadfæstet, at det forhold, at en sagsøger ved vedtagelse af en forordning befinder sig i en sådan situation, at virksomheden er nødsaget til at foretage visse justeringer af produktionsstrukturen for at overholde forordningens krav, ikke er tilstrækkeligt til, at appellanten er individuelt berørt på samme måde som adressaten for en retsakt (Domstolens kendelse af 30.1.2002, sag C-151/01 P, La Conquete mod Kommissionen, Sml. I, s. 1179, præmis 35).
- 63 Sagsøgeren har med urette anført, at de befinder sig i samme situation som sagsøgerne i sagerne Toepfer og Getreide-Import Gesellschaft mod EØF-Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 40, og Piraiki-Patraiki m.fl. mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 40.
- 64 I sagen Toepfer og Getreide-Import Gesellschaft mod EØF-Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 40, vedrørte den anfægtede foranstaltning nemlig udelukkende importører, hvis antal og identitet var kendt, og som før vedtagelsen af den anfægtede beslutning havde ansøgt om importlicenser, hvis udstedelse var blevet umuliggjort ved den pågældende beslutning. I sagen Piraiki-Patraiki m.fl. mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 40, som vedrørte lovligheden af en af

Kommissionen vedtaget beslutning, der bemyndigede Frankrig til at fastsætte en kvotaordning for indførsel af bomuldsgarn fra Grækenland, var sagsøgerne ligeledes individuelt berørt af den anfægtede beslutning som medlemmer af en lille gruppe erhvervsdrivende, der blev særligt berørt af den anfægtede beslutning som følge af, at de var indehavere af kontrakter indgået i god tro før beslutningen, hvis opfyldelse skulle finde sted i den periode, den i beslutningen omhandlede beskyttelsesforanstaltning var gældende og således var blevet helt eller delvis umuliggjort som følge af en overskridelse af den tilladte kvota.

65 I øvrigt kan det heller ikke konkluderes, at sagsøgerne er individuelt berørt på grundlag af dommen i sagen Codorniu mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 56, hvori den sagsøgende virksomhed ved en almenyldig bestemmelse blev forhindret i at benytte det ordmærke, som selskabet havde registreret og traditionelt anvendt i en lang periode forud for vedtagelsen af den i sagen omhandlede forordning, således at selskabet skilte sig ud fra alle de øvrige erhvervsdrivende. I den foreliggende sag har sagsøgerne nemlig ikke godtgjort, og har i øvrigt heller ikke hævdet, at brugen af betegnelsen »feta«, som selskaberne benytter, følger af en lignende særlig rettighed, som de har erhvervet på nationalt plan eller fællesskabsniveau inden vedtagelsen af den anfægtede forordning, og som denne forordning har gjort indgreb i.

66 Navnlig den omstændighed, at sagsøgerne har markedsført deres produkter under betegnelsen »feta«, giver dem ikke en særlig rettighed som omhandlet i førnævnte retspraksis. Sagsøgernes situation adskiller sig ikke som følge heraf fra situationen for de øvrige producenter, som ligeledes har markedsført deres produkter som »feta« og som ikke længere har tilladelse til at anvende denne betegnelse, som nu er beskyttet ved dens registrering som oprindelsesbetegnelse. Det forhold, at hverken den ene eller den anden erhvervsdrivende har fået tildelt en særlig rettighed, bekræftes i øvrigt ved den omstændighed, at denne situation er udtrykkeligt reguleret på en abstrakt og generel måde ved grundforordningens artikel 13, stk. 2, som under overholdelse af en række betingelser fastsætter en overgangsperiode, der sikrer alle producenter uden undtagelse en tilpasningsperiode, der er tilstrækkelig lang til at undgå tab.

- 67 Hvad endelig angår sagsøgernes argument om, at de er blevet frataget processuelle rettigheder som følge af anvendelsen af den forenklede procedure i forbindelse med registreringen af betegnelsen »feta«, bemærkes, at Retten allerede flere gange har fastslået, at den retspraksis, sagsøgerne henviser til, og som primært er udviklet inden for områderne antidumpingtold, konkurrenceret og statsstøtte, ikke kan overføres til proceduren for registrering af beskyttede betegnelser i henhold til grundforordningen (kendelsen i sagen Molkerei Grossbraunshain og Bene Nahrungsmittel mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 55), eftersom denne forordning ikke fastsætter specifikke processuelle garantier på fællesskabsniveau til fordel for borgerne (kendelsen i sagen CSR Pampryl mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 55).
- 68 Domstolen har stadfæstet denne retspraksis i sin kendelse af 26. oktober 2000 i sagen Molkerei Grossbraunshain og Bene Nahrungsmittel mod Kommissionen (sag C-447/98 P, Sml. I, s. 9097, præmis 71-73; jf. ligeledes i denne retning kendelsen af 30.1.2002 i sagen La Conquete mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 62, præmis 43 og 44), ved at anføre følgende:

»71 Det bemærkes således, at selv om det antages, at anvendelsen af proceduren i artikel 17 i [grund]forordning[en] [...] var ulovlig, og at tilstedeværelsen af proceduremæssige rettigheder, der udtrykkeligt sikres en person i henhold til de relevante bestemmelser, eller den blotte omstændighed, at den pågældende person har deltaget i proceduren for udarbejdelsen af en generel retsakt fra en fællesskabsinstitution, vil kunne individualisere den pågældende i [...] artikel [230], stk. 4, [EF]'s forstand, ville udøvelsen af den mulighed for indsigelse, der er hjemlet i forbindelse med den normale registreringsprocedure, under alle omstændigheder ikke have givet grundlag for at anse appellerne for berettiget til at anlægge sag til anfægtelse af den retsakt, der blev vedtaget som afslutning på denne procedure.

- 72 Det skal herved understreges, at det for det første følger af [grundforordningens] artikel 7, stk. 1 og 3, at en meddelelse om indsigelse mod en påtænkt registrering kun kan indgives til Kommissionen af en medlemsstat, der forinden har modtaget en henvendelse fra en fysisk eller juridisk person, der kan påvise en berettiget økonomisk interesse.

- 73 For det andet fremgår det af [grundforordningens] artikel 7, stk. 5, [...], at når Kommissionen har modtaget en indsigelse, der kan tages til følge, er deltagerne i indsigelsesproceduren den eller de medlemsstater, der har rejst indsigelse mod registreringen, samt den medlemsstat, der har ansøgt om registreringen. I medfør af den nævnte bestemmelse påhviler det nemlig »de pågældende medlemsstater« at søge at nå til indbyrdes enighed og, hvis der opnås enighed, at give meddelelse herom til Kommissionen.«
- 69 Det følger heraf, at argumentet om tilstedeværelsen af processuelle rettigheder ikke kan individualisere sagsøgerne.
- 70 Det fremgår af ovenstående, at sagen må afvises, eftersom den anfægtede forordning er en almenyldig foranstaltning, og eftersom sagsøgerne ikke var berørt på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre og derfor individualiserer dem.
- 71 Denne konklusion berøres ikke af sagsøgernes argument, der støttes på kravet om en effektiv domstolsbeskyttelse.
- 72 Ud over at det påhviler medlemsstaterne at fastsætte et retsmiddel- og procedure-system, som sikrer overholdelse af retten til en effektiv domstolsbeskyttelse, kan der nemlig ikke anlægges et direkte annulationssøgsmål ved Fællesskabets retsinstanser, selv om det efter en konkret undersøgelse fra deres side af de nationale processuelle regler kan godtgøres, at disse regler ikke tillader borgerne at anlægge en sag om gyldigheden af den anfægtede fællesskabsretsakt (Domstolens kendelse af 12.12.2003, sag C-258/02 P, Bactria mod Kommissionen, Sml. I, s. 15105, præmis 58). Domstolen har hvad angår betingelsen om den i artikel 230, stk. 4, EF krævede individuelle interesse klart fastslået, at selv om det er korrekt, at denne betingelse skal fortolkes i lyset af princippet om en effektiv domstolsbeskyttelse under hensyntagen til de forskellige omstændigheder, som kan individualisere en sagsøger, kan en sådan fortolkning ikke føre til, at der ses bort fra den omhandlede betingelse,

som er udtrykkeligt fastsat i traktaten, uden at man derved ville overskride de beføjelser, Fællesskabets retsinstanser er tillagt ved traktaten. Det følger heraf, at ingen fysiske eller juridiske personer under nogen omstændigheder er berettigede til at anlægge et annulationssøgsmål til prøvelse af en forordning, såfremt denne betingelse ikke er opfyldt (dommen i sagen Unión de Pequeños Agricultores mod Rådet, ovenfor præmis 42, præmis 36 og 37).

- 73 Det fremgår af ovenstående betragtninger, at sagsøgerne ikke kan anses for at være individuelt berørt af den anfægtede forordning i artikel 230, stk. 4, EF's forstand, og at sagen som følge heraf må afvises.

Sagens omkostninger

- 74 I henhold til artikel 87, stk. 2, i procesreglementet pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgerne har tabt sagen, bør de i overensstemmelse med Kommissionens påstand pålægges at bære deres egne omkostninger samt at betale de af Kommissionen afholdte omkostninger.
- 75 I henhold til artikel 87, stk. 4, første afsnit, i procesreglementet bærer medlemsstater, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger. I denne sag pålægges det Den Hellske Republik, og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland at bære deres egne omkostninger.
- 76 I henhold til artikel 87, stk. 4, tredje afsnit, i procesreglementet kan andre intervenienter end medlemsstater og institutioner pålægges at bære deres egne omkostninger. I denne sag bestemmes, at Sevgap skal bære sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Tredje Afdeling)

- 1) **Sagen afvises.**

- 2) **Sagsøgerne bærer deres egne omkostninger og betaler de af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber afholdte omkostninger.**

- 3) **Den Helleniske Republik, Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland og Association des industries grecques de produits laitiers (Sevgap) bærer deres egne omkostninger.**

Således bestemt i Luxembourg den 6. juli 2004.

H. Jung

Justitssekretær

J. Azizi

Afdelingsformand